

РЕШЕНИЕ

№ 3403

гр. София, 24.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-Б СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Станимира Иванова

Членове: Райна Мартинова
Божидар Ив. Стаевски

при участието на секретаря Йорданка В. Петрова
като разгледа докладваното от Божидар Ив. Стаевски Въззивно гражданско дело № 20211100508097 по описа за 2021 година

РЕШЕНИЕ

№...

гр. София, г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ГРАЖДАНСКО ОТДЕЛЕНИЕ, I V "Б" въззивен състав, в публично съдебно заседание на четвърти април през две хиляди двадесет и втора година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: СТАНИМИРА ИВАНОВА

ЧЛЕНОВЕ: РАЙНА МАРТИНОВА

Младши съдия БОЖИДАР СТАЕВСКИ

при участието на секретаря Красимира Георгиева, разгледа докладваното от мл. съдия Божидар Стаевски въззивно гражданско дело № 8097 по описа на съда за 2021 г. и взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

С решение № II-75-210/24.02.2017г. по гр.д.№ 57448/2012г. по описа на Софийски районен съд 75 състав са отхвърлени предявените от „ЗД Е.“ АД ЕИК **** срещу „Б.Б.“ ЕООД, ЕИК1**** и „Е.“ ЕООД **** искове с правно основание чл. 213, ал.1 от КЗ /Отм./ във вр. с чл. 45 във вр. с чл. 49 от ЗЗД за

сумата от 14 575,38 лв., представляващо регресно вземане по заплатено застрахователно обезщетение по щета № 24562 и разноси за определяне на застрахователно обезщетение и на основание чл. 86, ал.1 от ЗЗД за сумата от 2575,58 лв., представляваща лихва за забава за периода 22.03.2011г. – 05.12.2012г., ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба 05.12.2012г.

Въпросното решение е обжалвано в частта в която са отхвърлени исковете срещу „Б.Б.“ ЕООД, ЕИК1**** и с решение № 7405/01.11.2019г. по в.гр.д. № 5176/2018г. по описа на Софийски градски съд II „Д“ състав е обезсилено първоинстанционното решение в обжалваната му част и делото е върнато за ново разглеждане на друг състав на СРС за разглеждане на действително предявените искове с правна квалификация чл. 213, ал.1 от КЗ /Отм./ във вр. с чл. 50 от ЗЗД. и чл. 86 от ЗЗД.

След връщането на СРС делото е образувано под нов номер - 67232/2019г. по описа на Софийски районен съд 138 състав

С решение № 20085017/02.04.2021г. по гр.д.№ 67232/2019г. по описа на Софийски районен съд 138 състав, ответника „Б.Б.“ ЕООД е осъдена да заплати на ищеца ЗД „Е.“ АД ЕИК ****, правопреемник на ЗД „И.Б.“ ЕАД, на основание чл. 213, ал.1 от КЗ /Отм./ сумата от 14475,38 лв., представляващо регресно вземане по заплатено застрахователно обезщетение по щета № 24562 и разноси за определяне на застрахователно обезщетение ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба 05.12.2012г. като искът е отхвърлен за разликата над сумата от 14475,38 лв. до пълният предявен размер от 14575,38 лв. С решението е отхвърлен искът по чл. 86 от ЗЗД за сумата от 2575,58 лв. представляващ обезщетение за забава в размер на законната лихва за периода от 22.03.2011г. до 05.12.2012г. С решението е разпределена отговорността за разноси.

Срещу решението в частта в която исковете са уважени е подадена в законоустановения срок по чл. 259, ал. 1 ГПК въззивна жалба от ответника „Б.Б.“ ЕООД с оплаквания за неправилност на първоинстанционното решение тъй като липсва материалноправна легитимация на Е. да предяви регресна претенция при вреди от вещ като поддържа че нахвърняването на имуществото на застрахованото лице „М.Б.“ ООД не е в резултат на противоправно действие или бездействие. Сочи че съгласно чл. 213 от КЗ застрахователят може да встъпи в правата на застрахования само срещу причинителя на вредата. На следващо място счита че не е налице хипотезата на чл. 50 от ЗЗД, тъй като действително е налице спукване на тръба, но протичането в магазина на застрахованото лице е станало поради некачествено извършени СМР във връзка с поставянето на подовия сифон. Счита също така че липсва на причинна връзка. Ето защо моли за отмяна на първоинстанционното решение и постановяване на друго с което исковете се отхвърлят.

В законоустановения срок е постъпил отговор на въззивната жалба от ЗД „Е.“ АД с който счита същата за неоснователна.

Софийски градски съд, след като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт и възраженията на насрещната страна, намира за установено следното:

Предявен е за разглеждане иск с правно чл. 213, ал. 1 КЗ вр. с чл. 50 ЗЗД.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Настоящият съдебен състав приема, че първоинстанционното решение е валидно и допустимо в обжалваната част. Не е допуснато и нарушение на императивни материални норми.

Решението е и правилно, като на основание чл. 272 ГПК въззивният състав препраща към мотивите, изложени от СРС. Независимо от това и във връзка с доводите във въззивната жалба е необходимо да се добави и следното:

Встъпването в правата на увреден от страна на застраховател, който го е обезщетил в изпълнение на поети с договор за имуществено застраховане задължения, срещу застрахователя на гражданската отговорност на деликвента /чл. 213, ал. 1, изр. 3 КЗ/ се обуславя от установяването на три групи факти: 1/ наличие на валиден договор за имуществено застраховане с увредения и плащането по него на обезщетение за настъпили вреди; 2/ възникнали права на увредения срещу собственика на вещта на основание чл. 50 ЗЗД - т.е., че вредите са причинени единствено поради употребата на процесната вещ – фурна-конвектомат. Доказването на тези правопраждащи факти е в тежест на ищеца - чл. 154, ал. 1 ГПК.

Установено е по делото, че между праводателя на ищеца ЗД „И.Б.“ ЕАД, като застраховател и "М.Б." ООД, като застрахован, е сключен договор за имуществено застраховане обективиран в застрахователна полица №20911/09/100/20914 за застраховка „Пожар“ и „Други рискове“ и със срок на застрахователно покритие от 00.00 ч. на 11.03.2009 г. до 24.00 ч. на 10.03.2010 г. За този договор е предвидена писмена форма за действителност, която е спазена, а доколкото е сключен във формата на застрахователна полица, същата съдържа всички необходими задължителни реквизити по чл. 184, ал. 3 КЗ.

По силата на застрахователния договор ищецът е приел да покрива риска от повреди по застрахованото имущество – стока в магазин в гр. Варна ул. „****“. В срока на действие на договора е настъпило застрахователно събитие - на 01.12.2009 г., а именно на спукване на тръба на конвектомат, разположен в магазин „БИЛЛА“ възниква теч в търговската зара на магазин „М.“ за което на 14.01.2010 г. застрахователят /ищецът/ е изплатил на "М.Б." ООД /собственик на застрахованото имущество/ застрахователно обезщетение за причинените имуществени вреди в размер на 13425,38 лв. -

които обстоятелства не са спорни между страните. Ищецът направил разноси по оценка на щетата в размер на 1150,00 лв.

Спорният по делото въпрос е свързан с това дали са налице основания за ангажиране на деликтната отговорност на собственика на процесния лек автомобил.

Видно е от обстоятелствената част на исковата молба, че ищецът не се позовава на виновно поведение отстрана на служители на ответното дружество.

С Решение № 15 от 01.06.2012 г. на ВКС по т.дело № 279/2011 г., I т. о., ТК, постановено по реда на чл. 290 ГПК и съставляващо задължителна съдебна практика, е прието, че рискът по застраховка "Гражданска отговорност" може да бъде свързан не само с личното виновно деяние на застрахования, но и при вреди, причинени не непосредствено от застрахования, а от трети лица, на които той е възложил изпълнение на определена работа, или в качеството си на собственик на вещ, отговарящ за вредите причинени от нея на трети лица - чл. 46, ал. 2, чл. 49 и чл. 50 ЗЗД. Аргументи за този извод се съдържат в разпоредбите на чл. 257, ал. 1 и чл. 267, ал. 1 КЗ, включващи като обект на застраховане и застрахователно покритие причинени вреди, свързани с притежанието и използване на МПС, за които застрахованите отговарят съгласно българското законодателство. Социално оправдано е застрахователният риск да включва и непозволено увреждане в определени случаи, възникнали без вина на отговорното лице - чл. 49 и чл. 50 ЗЗД, за да няма опасност от накърняване на възпитателната и превантивна функция на застрахователната отговорност. С оглед разпоредбите на чл. 257, ал. 1 и чл. 267, ал. 1 КЗ има всички основания да се приеме, че обект на застраховането е гражданската отговорност на застрахования за причинените от него на трети лица вреди, свързани с използване на застрахованото МПС и които са резултат не само на вина на водача на МПС / чл. 45 и чл. 49 ЗЗД/, но и тези, които са причинени от самата вещ, от нейното състояние, характер / чл. 50 ЗЗД/.

Изложеното в решението е относимо и към настоящия случай въпреки че се касае за регресен иск не към застрахователя, а към лицето което е било собственик на вещта.

Отделно от това следва да се посочи, че с оглед очертания от ищеца предмета на спора, въпросът за наличието на случайно събитие, на което се позовава ответникът в писмения отговор си отговор по чл. 131 ГПК, въобще не може да бъде поставян. И това е така, тъй като собственикът на вещта и лицето, под чийто надзор се намира същата се освобождават от отговорност само, когато се установи, че вредите са резултат на непреодолима сила или на изключителна вина на пострадалия или изключителна вина на трето лице - в този смисъл са задължителните за съдилищата разяснения, дадени с т. 10 от Постановление № 7 от 1959 год., Пленум на ВС.

В разглеждания случай съвкупната преценка на писмените

доказателства дава основание за извода, че по делото не е установено виновно поведение на служители на ответника при работата с процесната . Нито се твърди, нито се установява хипотеза на непреодолима сила или неправомерни действия на трето лице. Следователно при ползването на конвектомата не са допуснати нарушения на предписани или общоприети правила, а вредата произтича от самия характер и състояние на вещта, поради което следва да се приеме, че увреденият има срещу нейния собственик вземане по чл. 50 ЗЗД. Застрахователят е встъпил в правата на увредения по силата на факта, че е платил обезщетение за причинените с деликта вреди и за него е възникнало регресно право срещу деликвента.

По отношение на възражението че не е налице причинна връзка настоящият състав намира следното:

Съгласно РЕШЕНИЕ № 35 ОТ 12.08.2022 Г. ПО ГР. Д. № 3901/2018 Г., Г. К., IV Г. О. НА ВКС Наличието на причинната връзка се проверява като мисловно се отстрани деянието от цялата съвкупност от условия, предизвикали вредите. Ако вредите настъпват и без да е налице деяние, то причинна връзка не е налице и обратното - ако вреди не настъпват без да е налице деяние, то причинна връзка е налице.

Единствената причина за настъпването на претърпените вреди е спукването на тещика на фурната. Некачествената изработка на сифона на помещението няма характер на опосредстващ елемент така че да освободи ответника от отговорност. При това положение настоящият състав намира че претърпените вреди са пряка и непосредствена последица от спукването на тръбата на конвектомата.

Неоснователно се явява и възражението, че не е налице приложението на чл. 50 от ЗЗД доколкото причина за наводнението е некачествено монтирания сифон, тъй като съгласно заключението по допусната в производството експертиза, което настоящият състав кредитира като пълно, обосновано и безпротиворечиво се установява че приченените увреждания се дължат на спукан метален тройник. Следва да се държи сметка че само поради некачествено изработения сифон не би се стигнало до увреждане на застрахованото имущество.

Ето защо настоящият състав намира че първоинстанционното решение следва да бъде потвърдено.

При този изход на производството право на разноски има въззиваемия който е представи доказателства за сторени разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 1156,80 лв. с ДДС.

На основание чл. 280, ал.3 от ГПК решението не подлежи на касационно обжалване.

Мотивиран от гореизложеното:

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 20085017/02.04.2021г. по гр.д.№67232/2019г. по описа на Софийски районен съд 138 състав.

ОСЪЖДА „Б.Б.“ ЕООД да заплати на ищеца ЗД „Е.“ АД ЕИК ****, , на основание чл. 78, ал.3 от ГПК сумата от 1156,80 лв. с ДДС – разноси за адвокатско възнаграждение във въззивното производство.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____